

Arrest

nr. 80 252 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2011 die een einde stellen aan het recht om verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 december 2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

1.2. Verzoeker diende op 8 december 2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Verzoekster verkreeg naar eigen zeggen haar E-kaart op 9 mei 2011. Op dezelfde dag werd verzoeker naar eigen zeggen in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 1 december 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) t.a.v. verzoekster.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 3/2/11, en verkreeg de E-kaart op 24/5/11. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 3/10/11 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, in de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 7/10/11, en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: een ocmw-attest en een vdab-inschrijvingsbewijs.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 31/5/11 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980. Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest. Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980. (...)”

1.5. Eveneens op 1 december 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) t.a.v. verzoeker en het minderjarig kind van verzoekster en verzoeker.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van Y.F. waarbij betrokkenen zich vervoegden, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkenen, overeenkomstig artikel 42 ter en artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980 voor respectievelijk T.T. en T.E..

T.E. kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat hij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de ouders, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. In belang van het kind dient zij de ouders te vervoegen. Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkenen zonder problemen moeten in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3° lid (wet 15.12.1980) (...)”.

2. Over de rechtspleging

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 februari 2012 bij aangetekend schrijven gericht aan verzoekers en hun minderjarig kind, op hun gekozen woonplaats, de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2012 verstuurde waarbij gewezen werd op artikel 39/68-1, § 5, eerste en derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarin de termijn wordt bepaald waarbinnen de betaling van het rolrecht, in casu 525 euro, dient te worden verricht. Aangezien vastgesteld werd dat slechts 350 euro werd betaald, werd het beroep enkel op de rol geplaatst voor verzoekers. Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het in eigen naam werd ingediend door verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste en enig middel werpen verzoekers de schending op van “Artikel 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 8 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoekers betogen als volgt:

“ 8.1 Inleiding

Uit het geheel van het dossier van verzoeker blijkt dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

8.2 Verblijf van verzoekers in België

Verzoekers dienden op 8/12/2010 een eerste aanvraag in tot inschrijving in Het Rijk. Mevrouw [Y.] als EU burger en werknemer. De heer [T.] als familielid van een burger van de E.U..

Mevrouw [Y.] ging aan de slag bij de BVBA Algemene Tuinwerken [...] en werkte hier van januari 2011 t.e.m. mei 2011 bij. Nadien heeft zij werk gevonden vanaf 27/12/2011 via interimwerk. Vanaf januari 2011 tot op heden heeft de heer [T.] steeds een beroepsactiviteit uitgeoefend bij de BVBA Lara, [...]. Op 9/05/2011 kreeg mevrouw [Y.] haar E-kaart, en de heer [T.] zijn F-kaart. Volgens de bestreden beslissing is mevrouw [Y.] niet meer tewerkgesteld sinds 31/05/2011. Aangezien zij onvrijwillig werkloos was werd overeenkomstig artikel 42bis, §2, 3° Vreemdelingenwet zij t.e.m. 30/11/2011 gezien als werknemer.

8.3 Motiveringsplicht en en zorgvuldigheidsplicht

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980. Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St, nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St, nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St, nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St, nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St, nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St, nr. 90.169 van 12.10.2000). Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

8.4 Analyse van de bestreden beslissing, op naam van mevrouw [Y.]

De beslissing van 01/12/2011 meldt als volgt:

"Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 3/2/11, en verkreeg de E-kaart op 24/5/11, "

Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ deze data vermeldt en betwijfelt of DVZ wel over de correcte gegevens beschikt. Mevrouw [Y.] deed immers op 08/12/2010 een aanvraag tot inschrijving als EU burger, en niet op 3/2/11. Zij verkreeg haar E-kaart op 09/05/2011 en niet op 24/5/11. Verzoekster begrijpt niet van waar de andere data komen en wat zij betekenen.

Verzoekster weet niet of DVZ het correcte dossier heeft bestudeerd, of zij beschikken over foutieve gegevens, of zij rekening hebben gehouden met alle voorhande feitelijkeheden en documenten. DVZ blijkt evenmin rekening te willen houden met het feit dat het gezinshoofd, de heer [T.] een vaste job

heeft en financiële zekerheid biedt aan het gezin. Dit beperkt haar mogelijkheden om de beroeps-mogelijkheden correct in te schatten. De formele motiveringsplicht werd geschonden.

8.5 Analyse van de bestreden beslissing, op naam van de heer [T.]

De beslissing van 01/12/2011 meldt als volgt:

"[T. E.] kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat hij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit". Echter, de heer [T.] heeft sinds januari 2011 tot op heden gewerkt. Dat DVZ niets zou hebben teruggevonden bij de RSZ verwondert verzoeker. Zo is hij gekend bij Acerta, sociaal verzekeringsfonds, onder kenmerk 770927 585 91. Acerta bevestigt dat verzoeker sedert januari 2011 tot op heden staat ingeschreven als zelfstandige. Verzoeker legt opnieuw alle bewijzen voor waaruit blijkt dat hij steeds gewerkt heeft en steeds heeft kunnen voorzien in het onderhoud van zijn gezin, (stuk 2) Tot op heden heeft het gezin geen problemen gehad om rond te komen. Zij hebben nooit steun gevraagd aan de overheid of sociale instanties. Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ argumenteert dat hij nooit gewerkt zou hebben. Het tegendeel is immers waar. De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

8.6 Gebrek aan belangenafweging

DVZ maakt nergens in haar beslissingen gewag van een belangenafweging, conform artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekers en hun recht op een familiaal leven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M.

De bestreden beslissingen blijken geen rekening te houden met het feit dat moeder en dochter de Nederlandse nationaliteit hebben en vader de Turkse. Een intrekking van het verblijf met verwijdering van het grondgebied zal het gezin doen opsplitsen, een regelrechte schending van artikel 8 EVRM.

Zo kunnen verzoekers niet herenigen in Nederland, gelet op "omgekeerde discriminatie" die de Nederlandse regering toepast op het vlak van gezinshereniging. Zij kunnen zich in Nederland niet baseren op de Europese Richtlijn 2003/86/EG, aangezien zij hier niet aanzien worden als 'gemeenschapsburgers'.

Van moeder en dochter kan evenmin verwacht worden dat zij de heer [T.] volgen naar Turkije om daar hun gezinsleven verder te zetten. Zij hebben allen hun centrum van belangen in Nederland/België.

Het weigeren/intrekken van een verblijfsvergunning vormt een inmenging die slechts is toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

Dat de intrekking van verblijf van verzoekers absoluut niet noodzakelijk is in onze democratische samenleving, en niet beantwoordt aan een 'dwingende sociale noodzaak'.

Gelet op het voorgaande, zijn de bestreden beslissingen dan ook nietig."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt evenwel dat verzoekers de materiële motiveringsplicht geschonden achten. De verwerende partij laat dan ook gelden dat:

het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verzoekster merkt vooreerst op dat de

bestreden beslissing verkeerde data zou vermelden waarop zij haar aanvraag heeft gedaan en waarop zij haar verblijfskaart heeft verkregen. De verwerende partij ziet niet in op welke wijze deze materiële vergissing afbreuk zou kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing. In casu werd immers vastgesteld dat verzoekster sinds meer dan 6 maanden niet meer is tewerkgesteld, dat zij evenmin aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet. Deze motieven worden door verzoekster niet betwist. Verzoekster werpt evenwel op dat haar echtgenoot inkomsten heeft; deze zou tewerkgesteld zijn als zelfstandige. De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen en de stukken die thans voor het eerst bij het verzoekschrift worden voorgelegd geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. Immers werd verzoekster uitdrukkelijk verzocht om recente bewijzen van haar huidige activiteit voor te leggen. Op geen enkel ogenblik hebben verzoekers meegedeeld dat verzoeker een zelfstandige activiteit zou uitoefenen. Aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht alvorens dat de bestreden beslissing werd genomen. De bestreden beslissingen werden aldus geheel terecht genomen, op basis van de stukken uit het administratief dossier. Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekers geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het verblijfsrecht van het volledige gezin werd beëindigd, zodat zij allen samen het grondgebied dienen te verlaten. Terwijl verzoekers geenszins aannemelijk maken dat zij zouden worden gesplitst. Deze hypothetische beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Verzoekers tonen geenszins aan dat zij niet elders een gezin kunnen vormen. Verder merkt de verwerende partij op dat artikel 8 EVRM geen motiveringsplicht bevat:

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht (RW, nr. 8.469, 07.03.2008)". Terwijl in casu de bestreden beslissingen geenszins een verboden inmenging in artikel 8 EVRM uitmaakt. Verzoekers betwisten kennelijk niet dat de bestreden beslissing voorzien is bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8, tweede lid, EVRM opgesomde oogmerken en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Bovendien geldt als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is (zie ook R.v.St. nr. 97.206 dd. 28.06.2001) Daarnaast werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekers heeft inderdaad enkel tot gevolg dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Art. 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). Het enig middel kan niet worden aangenomen."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen

en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel waarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.4. Waar verzoekers dateringsfouten aanhalen in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de ingediende vestigingsaanvraag en het verkrijgen van de E-kaart, dient de Raad op te merken dat verwerende partij de aangehaalde fouten in haar nota niet ontkent en gewag maakt van materiële vergissingen. Dit toont aan dat verwerende partij op dit punt enigszins slordig en onzorgvuldig gemotiveerd heeft, doch dit toont op zich niet aan dat de overige vaststellingen van de bestreden beslissing foutief zijn of gebaseerd zijn op onjuiste feitelijke gegevens. De verkeerde weergaven van feitelijke data zijn niet meer dan materiële vergissingen die geen aanleiding kunnen geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing aangezien ze geen wezenlijk bestanddeel vormen van deze beslissing.

3.5. Waar verzoekers met betrekking tot de eerste bestreden beslissing nog de kritiek uiten dat de verwerende partij geen rekening heeft willen houden met het feit dat verzoeker als gezinshoofd een vaste job heeft en financiële zekerheid biedt aan het gezin en in dit verband stukken overmaken bij hun verzoekschrift, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers deze stukken niet eerder hebben overgemaakt aan de verwerende partij. De vaststellingen in de bestreden beslissing *“Op 3/10/11 verstuurd Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, in de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 7/10/11, en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: een ocmw-attest en een vlab-inschrijvingsbewijs.”* vinden steun in het administratief dossier. Verwerende partij kan niet verweten geen rekening gehouden te hebben met of niet gemotiveerd te hebben aangaande stukken die voor het eerst aan het verzoekschrift worden toegevoegd.

3.6. Waar verzoekers met betrekking tot de tweede bestreden beslissing aanhalen dat verzoeker wel degelijk gewerkt heeft, namelijk als zelfstandige, en dienaangaande opnieuw verwijzen naar stukken dienaangaande gevoegd bij hun verzoekschrift, dient de Raad op te merken dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit een controle van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat verzoeker niet werkzaam is als werknemer steun vindt in het administratief dossier, waarin zich het resultaat bevindt van een opzoeking in de Dimona-databank op het rijksregisternummer van verzoeker. Aangezien verzoekers nalieten de bij het verzoekschrift gevoegde stukken aangaande de zelfstandige activiteit van verzoeker eerder over te maken aan de verwerende partij hoewel deze uitdrukkelijk met een schrijven van 3 oktober 2011 aan verzoekster kenbaar maakte dat zij stukken aangaande haar middelen van bestaan diende over te maken en uit de gegevensbank van de RSZ niet bleek dat verzoeker als werknemer aan de slag was, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij besluit dat verzoeker geen economische activiteit uitoefent.

3.7. Verzoekers verwachten blijkens hun verzoekschrift een afweging in de bestreden beslissingen aangaan de toepassing van artikel 8 EVRM omdat de bestreden beslissingen volgens hen onder meer een inmenging in hun privéleven vormen, maar zij tonen op geen enkel wijze in concreto aan dat zij in België een privéleven leiden dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM en dat door de bestreden beslissingen geschonden wordt. Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel

8 EVRM aanvoeren, is het nochtans in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hun ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit heeft geschonden, quod non.

3.8. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent voorts met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het gezinsleven kunnen inperken (EHRM, nr. 265/07 van 31 juli 2008, Darren Omoregie tegen Noorwegen). Inzake immigratie heeft het EHRM er voorts bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de handhaving van een verblijfsrecht, neergelegd in de artikelen 42bis en 42ter van de Vreemdelingenwet.

3.9. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaal-rechtelijke verblijfswetgeving moet worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdeling. Verzoekers tonen in casu met hun betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionele inmenging in hun familiaal leven en dat hun private belangen, die in se erin bestaan om in België te kunnen blijven omdat de Nederlandse gezinsherenigingsregeling te streng is, dienen te primeren op de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissingen leiden er op zich niet toe dat verzoekster gescheiden wordt van haar Turkse man. De tweede bestreden beslissing strekt er immers niet toe verzoeker te verplichten terug te keren naar Turkije en stelt enkel dat verzoeker het Belgisch grondgebied moet verlaten. Verzoekers tonen niet aan dat zij door de Nederlandse autoriteiten niet zullen beschouwd worden als gemeenschapsburgers, ondanks hun verblijf in België. Zelfs indien dit het geval is, tonen zij niet aan dat er in Nederland geen andere mogelijkheid bestaat om hun gezinsleven aldaar verder te zetten. Evenmin tonen verzoekers in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hun beletten om een gezinsleven uit te oefenen in het land van herkomst van verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat ze dergelijke omstandigheden of andere omstandigheden zouden kenbaar gemaakt hebben waaraan ze de verwachting konden ontleenen dat de verwerende partij hieromtrent specifiek diende te motiveren in de bestreden beslissingen. Ten slotte verhinderen de bestreden beslissingen niet dat verzoekers alsnog een nieuwe vestigingsaanvraag indienen in België, indien zij voldoen aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet. Rekening houdend met het voormelde drong zich in de bestreden beslissingen geen afweging op in het licht van artikel 8 EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA